

renden toon klaagde over zijn verdriet, over de koelheid zijner kinderen, over den dood van Jansje en de haat van Roosje, die hij altijd als zijn eigen dochter had liefgehad... ja zeker liefgehad. Zijn klacht eindigde in een snik.

Met zijn rooden zakdoek veegde hij zich het purpureen gelaat af en hij zou nu eens zijn lieven schoonzoon vertellen, hoe hij eigenlijk zoo ongelukkig was geworden, dan zou hij inzien dat het zijn schuld niet was, neen waarlijk niet, en dat hij wel steun verdiende en hulp.

Frank verzekerde te vergeefs, dat hij 't wel begreep en verontschuldigde zich dat hij geen tijd had; dat was niets, hij kon toch niet meer terug naar Amsterdam; men had hem zijn geld en zijn retourkaartje ontstolen, hij zou hier wel slapen al was 't maar op den grond. Frank verzocht hem vriendelijk heen te gaan; hij zou een rijtuig laten halen en hem geld geven voor de reis.

Rose-Marie luisterde met genot naar zijn zachte, beschaafde stem, die zoo hemelsbreed verschilde van Gesingers dubbele tong, en plotseling overviel haar een gevoel van schaamte en medelijden en onder dezen indruk kwam zij de kamer in met opgeheven hoofd en gebalde vuistjes.

„Wat kom je hier doen?” vroeg zij zoo barsch als zij haar lieve stem maken kon en bleef vlak tegenover hem staan, „je hebt hier niets mee te doen. Je dochter is er niet meer, je dochter, die je ongelukkig hebt gemaakt en wier leven je verbitterde; zij en mijne lieve moeder, die je dood hebt gekweld, zijn beiden weg; waar zij nu zijn, daar kan je ze niet meer plagen en ik heb niets met je te maken en mijn man ook niet. Je bent mijn voogd niet meer, Goddank! Maak dat je weg komt en probeer het niet ooit weer ons huis te betreden. Wij hebben 't ongelukkige oogenblik dat Mama je voor 't eerst zag, duur genoeg moeten betalen. Nu is het uit, heelemaal uit en als je niet gauw heen gaat, dan roept mijnheer van Haeren de politie. Je hoeft hem niet meer lastig te vallen, zooals je ons hebt vervolgd.”

Zij zag er allerliefst uit in haar dreigende houding, haar krullend haar nog wat verward om het hoofd; Frank dacht niet meer aan Gesinger, hij luisterde niet meer naar 't geen zij zeide. Op een courant, die onder zijn bereik lag, maakte hij snel een paar krabbeltjes, daar kreeg hij het idee, zoo dacht hij zich zijn „Rosa Marina”, in opstand tegen de zee, een vloek tegen haar uitsprekend, ja, zoo, dat moest het worden.

Ongelukkig zag Rose-Marie zijn beweging, alle verontwaardiging die haar bezielde tegen haar stiefvader, die het waagde haar man te plagen, zooals hij het haar moeder, haar zuster en haar jeugd had gedaan, verdween.

Zij keerde zich om en groote moedeloosheid teekende zich in haar geheele houding.

„Ga nu heen!” zeide zij tot Gesinger, die luid begon te schreien, „maak het me niet lastig meer.”

„En dit op den begrafenisdag van mijn eenig kind! O Roosje, wat ben je hard, wat ben je hard! Inplaats dat je mij eenigszins mijn verlies vergoedt, dat je mij toestaat je als mijn dochter te beschouwen in ruil voor mijn arm Jansje, vaar je zoo tegen mij uit, ben je zoo hard, zoo scherp!”